

[Ømann]

enhver rimelig foranstaltning, som tjener til, at alle borgere skal betale den skat, som de skal i henhold til lovgivningen, skal fremmes. Det er desværre blevet anderledes. Der er en glidning i argumentationen, således som man hører den fra hr. Stetter.

Lad os dog være helt klar over, at der er en afgørende interessekollision mellem vores og skattevæsenets interesse i at få korrekte oplysninger og bankernes og pengeinstitutternes interesse i at afgive disse oplysninger. Selvfølgelig er bankerne da interesserede i at have pengeforretninger og konti, hvad enten de er opgivet på selvangivelsen eller ej, det er en ren forretningsmæssig interesse. Selvfølgelig er man interesseret i transaktioner, hvad enten de har fundet vej til firmaernes driftsregnskaber eller ikke. Det er en ren forretningsinteresse, og derfor er der en kollision. Det principielle for os ligger i: hvordan stiller vi os over for denne kollision? Siger vi, at det overordnede er, at enhver skal betale sit, eller siger vi: vi kan ikke gå så nær på, for så generer vi pengeinstitutterne?

Det er det samme argument, der anvendes, når hr. Stetter siger: ja men så flytter folk deres konti til udenlandske banker. Ja men det kan vi ikke herfra, når vi snakker om skat og skattekontrol, bruge som noget som helst moralsk argument. Så må de flytte. Vi kan ikke godtage dette argument, at så skal vi lade være med at kontrollere for at lokke dem til at lade være med at flytte. Så er vi i virkeligheden langt ude i hængedyndet.

Jeg vil gerne knytte an til en bemærkning fra hr. Glistrup, der påstod, at han kunne påvise skattemedarbejdere i bundter, som ikke gjorde nogen nytte. Jeg går ud fra, at denne udtalelse er fremsat ud fra de bestående skatteforhold, ud fra de love, som vi har givet herindefra, og som har lavet alt det kineseri. Disse folk er ifølge deres ansættelsesbreve forpligtet til at forvalte disse skattelove. Jeg ville være meget glad, hvis hr. Glistrup ville foretage en korrektion af denne udtalelse og sige, at han ingen hold har på, om der er nogen som helst skattemedarbejder i dette land, det være sig i kommuner, skatteråd og øvrige instanser, der ikke gør nogen nytte. Jeg tror, de føler, at de gør megen nytte, og jeg tror, de føler, at

de har mere end hænderne fulde. Jeg synes, det er en utilbørlig udtalelse; den sædvanlige heglen ned på embedsmænd og offentligt ansatte her i landet, som jeg ikke kan lade stå uimodsiget. Jeg synes, hr. Glistrup skylder disse folk en undskyldning.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skylder sådan set hr. Glistrup et svar. Det kan selvfølgelig være vanskeligt at svare hr. Glistrup, idet jeg ikke er jurist, men tillægger den ånd, hvori vi udformer lovene, lige så megen betydning som lovens bogstav, men jeg er klar over, at som jurist har man tilbøjelighed til kun at tage bogstaven og ikke ånden og ideen med i det, vi vedtager.

Når jeg var inde på, at det skulle være stikprøvevis kontrol, så var det, fordi det ikke skulle være sådan, at man kunne hente alle mulige relevante og irrelevante oplysninger hos banken. Det skulle være sådan, at det var relevante oplysninger med hensyn til ligningen, så det skulle være en begrænset del, og det mener jeg er klart formuleret i lovforslaget. Når man siger stikprøvekontrol, så må det være en begrænset del. Mig bekendt har man den hjemmel allerede, det eneste nye i det er, at man kan gå hen i banken og få disse oplysninger, i stedet for at man får dem tilsendt.

Med hensyn til, at jeg sagde, det skulle være i fordragelighed: jeg ved ikke, om hr. Glistrup ikke kan lide ordet fordragelighed. Jeg ved ikke, om det skulle have været værdighed eller loyalitet, jeg skulle have brugt. Det, som ligger i det, er, at jeg har tiltro til, at vores pengeinstitutter vil være villige til seriøst at overholde de love, vi vedtager herinde. Så megen tiltro har jeg til dem. Jeg vil ikke gå ind for hr. Ømanns argumentation om, at vores pengeinstitutter er ligeglade med, hvilke forretningstransaktioner de er medvirkende til. Jeg tror, vores pengeinstitutter ønsker lige så meget som andre at være med til at skabe klarhed over de indestående, de har, så de ikke skal være skalkeskjul eller, jeg havde nær sagt lovlige skjul for skatteunddragelser.

Jeg tror, pengeinstitutterne ønsker at føre seriøse forretninger, og derfor vil de også seriøst og i fordragelighed være med til at løse også dette spørgsmål, sådan at vi får